

Αριθμ. Πρωτ. ΑΝΑΦΟΡΩΝ: 1122
Ημερομ. Κατάθεσης: 14/1/2026

Κοινοβουλευτική Ομάδα

Λεωφ. Ηρακλείου 145, 14231 ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ,
τηλ.: 2102592213, 2102592105, 2102592258, fax: 2102592097
e-mail: ko@vouli.kke.gr, http://www.kke.gr
Γραφείο Βουλής: 2103708168, 2103708169, fax: 2103707410

Προς το Προεδρείο της Βουλής

ΑΝΑΦΟΡΑ

Για την κ. Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης

Θέμα: Να καταργηθεί η υποχρεωτική δέσμευση για επιδοτούμενες θέσεις μερικής απασχόλησης σε πρόγραμμα της ΔΥΠΑ

Καταθέτουμε **ΑΝΑΦΟΡΑ** την Ανακοίνωση του Πανελλήνιου Συλλόγου Υπαλλήλων ΟΑΕΔ-τ. Ο.Ε.Ε.- τ. Ο.Ε.Κ (ΠΑΝ.Σ.ΥΠ.Ο.), στην οποία ζητούν την άμεση αναθεώρηση του προγράμματος της Δ.ΥΠ.Α. επιδότησης 10.000 θέσεων εργασίας, την κατάργηση της υποχρεωτικής δέσμευσης για ημιαπασχόληση και τη διοχέτευση των δημόσιων πόρων αποκλειστικά στη δημιουργία πλήρους, σταθερής και δηλωμένης εργασίας με δικαιώματα.

Αθήνα 12/01/2026

Οι καταθέτοντες βουλευτές

Κατσώτης Χρήστος

Δάγκα Βιβή

Διγενή Σεμίνα

Έξαρχος Νίκος

Κανέλλη Λιάνα

Μανωλάκου Διαμάντω

Στολτίδης Λεωνίδας

Συντυχάκης Μανώλης

ΠΑΝ.Σ.ΥΠ.Ο

Πανελλήνιος Σύλλογος Υπαλλήλων
ΟΑΕΔ - τ.Ο.Ε.Ε - τ.Ο.Ε.Κ

Αθήνα, Σολωμού 60, τηλ. : [REDACTED], 2105281485, mail :
syl.pansypo@gmail.com, pansypo@dypa.gov.gr
url : www.pansypo.gr

Αριθμ.Πρωτ. 618/11.01.2026

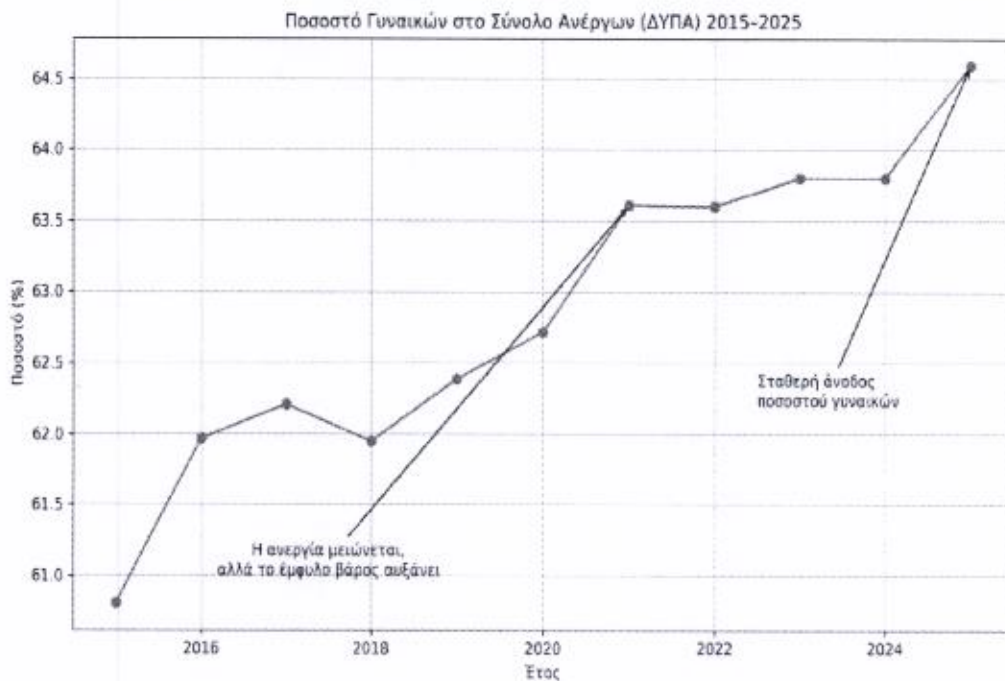
Η γυναικεία ανεργία δεν μειώνεται με μισές δουλειές

Η Δ.ΥΠ.Α. επιδοτεί τη μισή δουλειά και θεσμοθετεί την επισφάλεια

Κρατική επιδότηση της ημιαπασχόλησης

Τα μηνιαία στοιχεία της ΕΡΓΑΝΗΣ, τα οποία βασίζονται στη νομικό δεσμευτική κατηγοριοποίηση των συμβάσεων εργασίας, δείχνουν ότι η πλειονότητα των νέων προσλήψεων πραγματοποιείται εκτός πλήρους απασχόλησης. Τον Οκτώβριο του 2025, μόλις το 47.4% των προσλήψεων αφορούσε πλήρη απασχόληση 40 ωρών και άνω, ενώ το υπόλοιπο 52.6% κατανέμονταν σε μερική και εκ περιτροπής εργασία. Η εικόνα αυτή αναδεικνύει ότι η ευελιξία δεν αποτελεί περιθωριακό φαινόμενο αλλά τον βασικό μηχανισμό εισόδου στην αγορά εργασίας, με ιδιαίτερες επιπτώσεις στη γυναικεία απασχόληση.

Η γυναικεία ανεργία στην Ελλάδα αποτελεί δομικό χαρακτηριστικό της αγοράς εργασίας και αποτέλεσμα διαχρονικών παλινικών επιλογών που φορτώνουν στις γυναίκες το βάρος της ανεργίας, της υποαπασχόλησης και της επισφάλειας. Τα επίσημα στοιχεία της Δημόσιας Υπηρεσίας Απασχόλησης είναι αδιόψευστα: σε όλη την περίοδο 2015-2025 οι γυναίκες αποτελούν σταθερό περίπου τα δύο τρίτα των εγγεγραμμένων ανέργων. Ακόμη και στα έτη που καταγράφεται μείωση της συνολικής ανεργίας, το ποσοστό των γυναικών όχι μόνο δεν μειώνεται αλλά αυξάνεται, επιβεβαιώνοντας ότι η ανεργία στην Ελλάδα παραμένει βαθιά έμφυλη.

Την ίδια στιγμή, η μακροχρόνια ανεργία πλήττει δυσανάλογα τις γυναίκες. Πάνω από τις μισές άνεργες γυναίκες παραμένουν εκτός εργασίας για διάστημα άνω των 12 μηνών, γεγονός που τις εγκλωβίζει σε έναν φαύλο κύκλο απώλειας εισοδήματος, ασφαλιστικών δικαιωμάτων και επαγγελματικών δεξιοτήτων. Η μακροχρόνια γυναικεία ανεργία είναι αποτέλεσμα μιας αγοράς εργασίας που δεν προσφέρει σταθερές, πλήρεις και αξιοπρεπείς θέσεις εργασίας για τις γυναίκες.

Τα στοιχεία του Πληροφοριακού Συστήματος ΕΡΓΑΝΗ από τα μηνιαία δελτία αποκαλύπτουν με σαφήνεια τη δομή αυτής της αγοράς. Σε διαχρονική βάση, ένα ιδιαίτερα υψηλό ποσοστό των νέων προσλήψεων πραγματοποιείται εκτός πλήρους απασχόλησης 40 ωρών, μέσω μερικής ή εκ περιτροπής εργασίας. Η είσοδος στην εργασία γίνεται όλο και περισσότερο μέσα από ευέλικτες και επισφαλείς μορφές απασχόλησης, στις οποίες οι γυναίκες υπερεκπροσωπούνται. Αυτό σημαίνει χαμηλότερους μισθούς, λιγότερα ένσημα, μειωμένη κοινωνική ασφάλιση και περιορισμένες προοπτικές επαγγελματικής εξέλιξης.

Η εικόνα αυτή συμπληρώνεται και επιβεβαιώνεται από τα πορίσματα των ελέγχων του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας. Το ΣΕΠΕ, σε όλες τις ετήσιες εκθέσεις του, καταγράφει με συνέπεια ότι η αδήλωτη και –κυρίως– η υποδηλωμένη εργασία παραμένουν εκτεταμένο φαινόμενο. Ιδιαίτερα διαδεδομένη είναι η πρακτική της δήλωσης μερικής απασχόλησης ενώ στην πραγματικότητα παρέχεται πλήρης ή σχεδόν πλήρης εργασία, με απλήρωτες υπερωρίες και χωρίς την αντίστοιχη ασφαλιστική κάλυψη.

Οι έλεγχοι αναδεικνύουν ότι η «δηλωμένη ημιαπασχόληση» λειτουργεί συχνά ως μηχανισμός απόκρυψης πραγματικού χρόνου εργασίας και συμπίεσης μισθών

και εισφορών, με τις γυναίκες να αποτελούν βασικό στόχο αυτών των πρακτικών, ιδίως σε κλάδους όπως το εμπόριο, ο τουρισμός και οι υπηρεσίες φροντίδας.

Μέσα σε αυτό το ήδη προβληματικό τοπίο, η πρόσφατη απόφαση της Δ.ΥΠ.Α. για την επιδότηση 10.000 θέσεων εργασίας συνιστά μια ιστορική και εξαιρετικά επικίνδυνη τομή. Για πρώτη φορά, μέσω της Κοινής Υπουργικής Απόφασης 30956/27-11-2025, το κράτος δεν περιορίζεται στην επιδότηση πλήρους απασχόλησης, αλλά προβλέπει ρητά και υποχρεωτικά ότι το 50% των επιδοτούμενων θέσεων θα αφορά μερική απασχόληση. Οι επιχειρήσεις επιδοτούνται για διάστημα έως 12 μηνών, με δυνατότητα επέκτασης, καλύπτοντας έως και το 80% του μισθολογικού και ασφαλιστικού κόστους **για θέσεις ημιαπασχόλησης**, με ανώτατο όριο επιδότησης ανά μήνα. Η επιδότηση αυτή δεν αποτελεί μεταβατικό εργαλείο ούτε συνοδεύεται από καμία ρήτρα αναβάθμισης των θέσεων σε πλήρη απασχόληση, αλλά θεσμοθετεί τη μερική εργασία ως ισότιμο και επιθυμητό αποτέλεσμα πολιτικής απασχόλησης.

Έτσι, την ώρα που τα ίδια τα στοιχεία της Δ.ΥΠ.Α. και του Σ.ΕΠ.Ε. καταγράφουν τη γυναικεία ανεργία και την υποδηλωμένη εργασία ως δομικά προβλήματα, το κράτος επιλέγει να επιδοτήσει τη μειωμένη διάρκεια εργασίας, τη μειωμένη αμοιβή και τα μειωμένα ασφαλιστικά δικαιώματα, μετατρέποντας την ημιαπασχόληση από εξαίρεση σε κανονικότητα και παγιώνοντας την επισφάλεια ως λύση για τις γυναίκες.

Η επιλογή να δεσμεύεται **υποχρεωτικά** το 50% του συνολικού προϋπολογισμού και των θέσεων του προγράμματος –δηλαδή 5.000 από τις 10.000 θέσεις– για ημιαπασχόληση αποτελεί συνειδητή πολιτική απόφαση με βαθιά ταξικό και έμφυλο πρόσημο. Το κράτος δεν αφήνει καν περιθώριο επιλογής υπέρ της πλήρους και σταθερής εργασίας, αλλά επιβάλλει εκ των προτέρων ότι οι μισές επιδοτούμενες θέσεις θα είναι μειωμένου χρόνου, μειωμένου εισοδήματος και μειωμένων δικαιωμάτων. Με αυτόν τον τρόπο, η ημιαπασχόληση δεν εμφανίζεται ως προσωρινή λύση ή εξαίρεση, αλλά ως ισότιμος και θεσμικά κατοχυρωμένος πυλώνας της απασχόλησης.

Είναι εξοργιστικό ότι, την ώρα που η γυναικεία ανεργία και η υποδηλωμένη εργασία παραμένουν σε υψηλά επίπεδα, το κράτος επιλέγει να κατανείμει το μισό δημόσιο χρήμα όχι στη δημιουργία πλήρους και αξιοπρεπούς εργασίας, αλλά στη χρηματοδότηση της επισφάλειας.

Για πρώτη φορά το κράτος δεν περιορίζεται στο να ανέχεται την ημιαπασχόληση ως αποτέλεσμα της αγοράς, αλλά την επιδοτεί ενεργά και τη θεσμοθετεί ως εργαλείο πολιτικής απασχόλησης. Αντί να αντιμετωπίσει τα αίτια της γυναικείας ανεργίας και της υποδηλωμένης εργασίας που καταγράφει το ίδιο το ΣΕΠΕ, επιλέγει να χρηματοδοτήσει τη μισή εργασία, δημιουργώντας πρόσφορο έδαφος για περαιτέρω καταστροφή εργασιακών δικαιωμάτων.

Η επιλογή αυτή παρουσιάζεται ως δήθεν «ρεαλιστική λύση» για γυναίκες με οικογενειακές υποχρεώσεις. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν μειώνει την ανισότητα αλλά τη σταθεροποιεί. **Δεν απελευθερώνει τις γυναίκες από τα**

εμπόδια που τις κρατούν εκτός πλήρους απασχόλησης, αλλά προσαρμόζει την εργασία στις ανισότητες, μετατρέποντας τη μειωμένη διαθεσιμότητα χρόνου σε μόνιμο εργασιακό καθεστώς. Όταν το κράτος επιδοτεί τη δηλωμένη ημιαπασχόληση σε μια αγορά όπου το ΣΕΠΕ καταγράφει εκτεταμένη υποδηλωμένη εργασία, δεν καταπολεμά την παραβατικότητα αλλά στην ουσία τη νομιμοποιεί.

Αντί για την επιδότηση της ημιαπασχόλησης, μια πραγματικά προοδευτική πολιτική μείωσης της γυναικείας ανεργίας όφειλε να επιδοτεί την πλήρη και σταθερή εργασία, με κοινωνικούς όρους, να ενισχύει τους ελέγχους και να διασφαλίζει ότι κάθε δηλωμένη ώρα εργασίας αντιστοιχεί σε πραγματική αμοιβή και ασφάλιση. Όφειλε να επενδύει σε δημόσιες δομές φροντίδας, σε πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα και σε μηχανισμούς μετάβασης από κάθε μορφή μειωμένης απασχόλησης σε πλήρη εργασία, αντί να παγιώνει την επισφάλεια.

Η αποδοχή αυτής της αλλαγής πολιτικής της Δ.ΥΠ.Α. συνιστά **ευθεία ρήξη** με κάθε προηγούμενη αρχή επιδότησης της νέας εργασίας. Η συνολική μετατόπιση παρουσιάζεται παραπλανητικά ως πολιτική «ευαισθησίας» απέναντι στις οικογενειακές ανάγκες των γυναικών, όμως στην πραγματικότητα λειτουργεί ως **Δούρειος Ίππος** για τη θεσμοθέτηση της υποαπασχόλησης ως κανονικότητας. Με το πρόσχημα της συμφιλίωσης οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής, το κράτος εγκαταλείπει ανοιχτά τον στόχο της πλήρους, σταθερής και αξιοπρεπούς εργασίας και κατευθύνει δημόσιους πόρους στη χρηματοδότηση της μισής δουλειάς και των μισών δικαιωμάτων.

Αν αυτή η επιλογή γίνει αποδεκτή, θα αποτελέσει πολιτικό και θεσμικό δεδικασμένο για όλα τα μελλοντικά προγράμματα της Δ.ΥΠ.Α., νομιμοποιώντας την οριζόντια επέκταση της επιδότησης της ημιαπασχόλησης με πρόσχημα τη μείωση της «δομικής ανεργίας». Η επίκληση των οικογενειακών αναγκών δεν οδηγεί στην άρση των εμποδίων για τις γυναίκες, αλλά στη μονιμοποίηση της επισφάλειας, μετατρέποντας τη δημόσια πολιτική απασχόλησης σε μηχανισμό γενικευμένης υποβάθμισης της εργασίας. Αν γίνει ανεκτό το προηγούμενο της επιδότησης της ημιαπασχόλησης ως ισότιμου εργαλείου απασχόλησης, τότε ανοίγει ο δρόμος για τη γενίκευσή του σε όλα τα προγράμματα της Δ.ΥΠ.Α., με το πρόσχημα της δήθεν μείωσης της «δομικής ανεργίας».

Η ημιαπασχόληση θα παρουσιαστεί ως εύκολη, φθηνή και στατιστικά αποτελεσματική λύση, όχι γιατί δημιουργεί αξιοπρεπείς θέσεις εργασίας, αλλά γιατί μειώνει τεχνητά τους δείκτες ανεργίας χωρίς να αλλάζει τη ζωή των εργαζομένων. Έτσι, αντί να αντιμετωπίζεται η ανεργία με πλήρη εργασία και δικαιώματα, θα αντικαθίσταται οριζόντια από επιδοτούμενη υποαπασχόληση, μετατρέποντας τη δημόσια πολιτική απασχόλησης σε μηχανισμό διαχείρισης της φτώχειας και όχι σε εργαλείο κοινωνικής ένταξης. Αν αυτό το μοντέλο παγιωθεί, η επισφάλεια δεν θα είναι πια εξαίρεση ή προσωρινή λύση, αλλά ο κανόνας πάνω στον οποίο θα σχεδιάζονται όλα τα μελλοντικά προγράμματα.

Πρόκειται για οργανωμένη και συνειδητή πολιτική επιλογή. Όταν το κράτος αποφασίζει να δεσμεύσει υποχρεωτικά το μισό δημόσιο χρήμα για μισές θέσεις

εργασίας, δεν καταπολεμά τη γυναικεία ανεργία αλλά επιβάλλει μειωμένες προσδοκίες.

Δεν επενδύει στην ισότητα, αλλά στη θεσμοθέτηση της ανισότητας.

Δεν αμφισβητεί τα εμπόδια που κρατούν τις γυναίκες εκτός πλήρους εργασίας, αλλά τα αποδέχεται και τα μετατρέπει σε κανονικότητα.

Η επιδότηση της ημιαπασχόλησης δεν είναι κοινωνική πολιτική αλλά πολιτική χαμηλών προσδοκιών, πολιτική φθηνής εργασίας και πολιτική έμφυλης διάκρισης με κρατική σφραγίδα.

Την καταγγέλλουμε απερίφραστα.

Καταγγέλλουμε την πολιτική που μετατρέπει τη γυναικεία εργασία σε φθινό, ευέλικτο και επιδοτούμενο εργατικό δυναμικό.

Καταγγέλλουμε την επιλογή να επιδοτείται η ημιαπασχόληση την ίδια στιγμή που οι ελεγκτικοί μηχανισμοί του κράτους καταγράφουν συστηματική υποδηλωμένη εργασία.

Η γυναικεία ανεργία δεν θα μειωθεί με μισές δουλειές, ούτε με κρατικά επιδοτούμενη επισφάλεια. Θα μειωθεί μόνο με πλήρη, σταθερή, δηλωμένη εργασία, με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

Αυτό διεκδικούμε και αυτό απαιτούμε.

Απαιτούμε την άμεση αναθεώρηση του προγράμματος της Δ.ΥΠ.Α., την κατάργηση της υποχρεωτικής δέσμευσης για ημιαπασχόληση και τη διοχέτευση των δημόσιων πόρων αποκλειστικά στη δημιουργία πλήρους, σταθερής και δηλωμένης εργασίας με δικαιώματα.

Οι γυναίκες δεν χρειάζονται μισές λύσεις ούτε επιδοτούμενη επισφάλεια.

Διεκδικούν και δικαιούνται πλήρη εργασία, πλήρη δικαιώματα και πλήρη αξιοπρέπεια.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΛΙΒΕΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ